

Tavşanın Gizli Şarkısı



Çınar BİBER

Tavşanın Gizli Şarkısı

Çınar BİBER



Güneşli bir orman açıklığında, yumuşak krem beyazı tüyleri ve yaprak yeşili atkısı olan küçük bir tavşan uzun otların arasında zıplıyordu. Uzun kulakları dimdik duruyor, pembe burnu her kokuda seğiriyordu. Keşfetmeyi severdi ama en çok da dinlemeyi severdi. Bugün orman yumuşak seslerle doluydu.



Tavşan bir yonca otlarken, yaşlı bir meşe ağacından minik bir ezgi süzüldü. Çok eski bir şarkı gibi tatlı ve yavaştı. Tavşanın büyük kehribar gözleri kocaman açıldı. Hiç kıpırdamadan oturdu ve dinledi. Şarkı ona sıcak ve mutlu hissettirdi, sanki biri onu sıcacık bir battaniyeye sarmış gibiydi.



Tavşan ezgiyi takip ederek alçak bir dala geldi. Orada, soluk sarımsı göğüslü ve yuvarlak tel gözlüklü minik kahverengi bir çalikuşu oturuyordu. Omuzlarında hardal sarısı örgü bir şal vardı. Çalikuşu gözleri yarı kapalı şarkı söylüyor, kısa kuyruğu hafifçe sallanıyordu. Tavşan onu bölmek istemedi ama kendini tutamadı.



"Affedersiniz," dedi tavşan yumuşak bir sesle, "bu şarkı duyduğum en güzel şey. Adı ne?" Yaşlı çalikuşu parlak koyu gözlerini açtı ve gülümsedi. "Bu eski bir ezgi," dedi, "yıllardır kuşaktan kuşağa aktarılan bir ezgi. Beğenmene sevindim, küçüğüm." Tavşanın bıyıkları heyecanla seğirdi.



"Bana öğretir misiniz?" diye sordu tavşan. Çalikuşu başını yana eğdi. "Bu özel bir gelenek," dedi, "ve gelenekler paylaşılmak içindir. Ama öğrenmek zaman ve çalışma ister. Sabrın var mı?" Tavşan o kadar hızlı başını salladı ki kulakları sarktı. "Her gün çalışacağım!" diye söz verdi. Çalikuşu kıkırdadı. "Öyleyse yarın gün doğumunda başlıyoruz."



Ertesi sabah tavşan erken geldi. Çalığışu yosunlu bir kütüğün üzerinde bekliyordu. "Önce dinle," dedi. Kısa bir cümle söyledi ve tavşan onu taklit etmeye çalıştı. İlk denemesi titrek çıktı ve biraz aptal hissetti. "Sorun değil," dedi çalığışu nazıkçe. "Her şarkı küçük bir adımla başlar. Tekrar dene."



Günlerce tavşan çalıştı. Zıplarken, yerken ve bulutları izlerken şarkı söyledi. Bazen ezgi çok hızlı, bazen çok yavaş çıkıyordu. Çalığışu sabırlıydı. "Şarkıyı kalbinde hisset," dedi. "Dostluk gibi olmasına izin ver." Tavşan gözlerini kapattı ve yeniden denedi.



Bir öğleden sonra tavşan umutsuzluğa kapıldı. "Asla doğru yapamayacağım," diye iç çekti. Çalığışu yanına uçtu. "Bu ezginin neden bir gelenek olduğunu biliyor musun?" diye sordu. Tavşan başını salladı. "Çok eskiden, baharı karşılamak ve dostluğa teşekkür etmek için söylenirdi. Birçok kişi onu unuttu ama ben onu korudum."



"Neden unuttular?" diye sordu tavşan. Çalığışu gözlüğünü düzeltti. "İnsanlar meşgul olur ve eski şarkılar kayıp gider. Ama gelenek bir tohum gibidir. Kimse onu ekmezse büyüyemez." Tavşan bunu düşündü. Güzel şarkının yok olmasını istemiyordu. Daha da çok çalışmaya söz verdi.



Böylece tavşan tüm kalbiyle çalıştı. Çiçeklere ve ağaçlara şarkı söyledi. Yıldızlara şarkı söyledi. Yavaş yavaş ezgi dostluk gibi hissettirmeye başladı. İçindeki neşeyi duyabiliyordu. Çalığışu dinlerken gülümsedi. "Öğreniyorsun," dedi. "Şarkı senin oluyor."



Bir akşam tavşan şarkının tamamını tek bir hata yapmadan söyledi. Çalıkuşu minik kanatlarını çırpı. "Başardın!" diye bağırdı. Tavşanın kalbi mutlulukla doldu. Ezgi bir arkadaşan gelen sıcak bir kucaklama gibiydi. "Şimdi," dedi çalıkuşu, "onu herkesle paylaşma zamanı."



Tavşan heyecanlandı. "Ya beğenmezlerse?" diye sordu. Çalığışu başını salladı. "Bir gelenek aktarılmak içindir. Paylaştığında daha da güçlenir." Tavşan derin bir nefes aldı. Açıklığın ortasına zıpladı ve şarkı söylemeye başladı. Sesi berrak ve tatlıydı.



Tek tek orman hayvanları dinlemeye geldi. Sincaplar dallarda durdu, geyikler eğretili otlarının arasından sessizce yürüdü ve kuşlar ağaçlara kondu. Ezgi ormanda güneş ışığı gibi süzüldü. Tavşan bitirdiğinde herkes bir an sessiz kaldı. Sonra alkışladılar. "Ne güzel bir şarkı!" diye bağırdılar.



Çalıkuşu aşağı uçtu ve tavşanın yanında durdu. "Bu ezgi bir gelenek," diye duyurdu. "Dostluk ve neşe şarkısı. Ve artık hepimize ait." Hayvanlar tavşandan şarkıyı öğretmesini istedi. Tavşan çalıkuşuna baktı, o da gururla başını salladı. Böylece tavşan ezgiyi öğrenmek isteyen herkese öğretti.



O günden sonra şarkı asla unutulmadı. Her toplantıda söylendi ve herkesi hep birbirine yakın hissettirdi. Tavşan ve çalığışu en iyi arkadaş oldular. Çalığışu, "Gelenekler şarkılar gibidir—onları yaşatmak için kalpler gerekir," derdi. Tavşan da gülümserdi, çünkü bunun doğru olduğunu biliyordu.



Ve böylece, yaprak yeşili atkılı küçük tavşan ile hardal sarısı şallı bilge yaşlı çalıkuşu ezgilerini tüm ormanla paylaştılar. Gelenek arkadan arkaya aktarıldı ve orman müzik ve neşeyle doldu. Tavşan şarkıyı her duyduğunda, paylaşılan bir armağanın sonsuza dek süren bir armağan olduğunu hatırladı.